

30 aprilie – 6 mai

Rădăcinile lui Avraam

Textul de memorat: „Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce.” (Evrei 11:8)

Am ajuns în centrul cărții Geneza. Această secțiune centrală (Geneza 12-22) acoperă parcursul lui Avraam de la prima chemare adresată de Dumnezeu, *lekh lekha*: „Ieși” (Geneza 12:1), care îl face să renunțe la trecutul lui, la cea de-a doua chemare adresată de Dumnezeu, *lekh lekha*: „Du-te” (Geneza 22:2), care îl face pe Avraam să renunțe la viitorul lui (care ar fi fost în fiul său). Drept urmare, Avraam este mereu în mișcare, mereu un nomad și, din acest motiv, el este numit „străin” (Geneza 17:8).

În umblarea lui, Avraam este suspendat în gol, fără un trecut, pe care l-a pierdut, și fără un viitor, pe care nu-l vede. Între aceste două chemări, care încadrează parcursul credinței lui, Avraam aude vocea lui Dumnezeu, care îl asigură iarăși: „Nu te teme” (Geneza 15:1). Aceste trei cuvinte ale lui Dumnezeu marchează cele trei părți ale drumului lui Avraam, pe care le vom analiza în studiile 6, 7 și 8.

Avraam arată ce înseamnă credința (Geneza 17:6) și este amintit în scripturile evreiești drept un bărbat al credinței (Neemia 9:7,8). În Noul Testament, Avraam este unul dintre personajele cele mai menționate din Vechiul Testament, iar în această săptămână vom începe să aflăm de ce.

Duminică, 1 mai – Plecarea lui Avraam

1. De ce l-a chemat Domnul pe Avram să-și lase țara și familia? Cum a răspuns el? Geneza 12:1-9

Ocazia anterioară în care Dumnezeu i-a vorbit unui om, cel puțin dintre cele notate în Scriptură, l-a vizat pe Noe, ca să-l asigure după potop că va face un legământ cu „orice făptură” (Geneza 9:15-17) și că nu va mai veni un alt potop. Noul cuvânt al lui Dumnezeu, acum adresat lui Avram, are legătură cu acea făgăduință: *toate familiile pământului* vor fi binecuvântate prin Avram.

Împlinirea acelei profeții începe cu renunțarea la trecut. Avram lasă în urmă tot ce îi era mai apropiat, familia și țara lui, chiar și o parte din el însuși. Intensitatea acestei mișcări se reflectă în repetarea cuvântului-cheie „ieși”, care apare de șapte ori în context. Prima dată, Avram trebuie să-și părăsească țara, „Ur, din Caldeea”, care este și Babilonul (Geneza 11:31; Isaia 13:19). Această chemare de a „ieși din Babilon” are o lungă istorie printre profeții biblice (Isaia 48:20; Apocalipsa 18:4). Plecarea lui Avram are de-a face și cu familia lui. El trebuie să-și lase propria moștenire și mare parte din ce a învățat și a dobândit prin moștenire, educație și influență.

Da, chemarea lui Dumnezeu presupune chiar mai mult. Expresia ebraică *lekh lekha*, „ieși/du-te”, tradusă literal înseamnă „du-te tu însuși”. Plecarea lui Avram din Babilon presupune mai mult decât mediul în care a trăit, chiar mai mult decât familia lui. Expresia ebraică sugerează un accent pe el *însuși*. Avram trebuie să se lase pe el însuși, să renunțe la partea aceea din ființa lui care conține trecutul său babilonian.

Ținta acestei abandonări este „o țară” pe care Dumnezeu i-o va arăta. Același limbaj va fi folosit în contextul jertfirii lui Isaac (Geneza 22:2), cu referire la muntele Moria, unde Isaac avea să fie adus jertfă și unde templul din Ierusalim avea să fie construit (2 Cronici 3:1). Promisiunea lui Dumnezeu nu vizează doar o patrie fizică, ci și salvarea lumii. Ideea aceasta este reafirmată în făgăduința lui Dumnezeu de a binecuvânta toate familiile pământului (Geneza 12:2,3). Verbul *barakh*, „a binecuvânta”, apare de cinci ori în acest pasaj. Această binecuvântare universală se va realiza prin intermediul „seminței” lui Avram (Geneza 22:18; 26:4; 28:14). Textul se referă aici la „sămânță”, care în cele din urmă se va împlini în Isus Hristos (Faptele apostolilor 3:25).

Sâmbătă, 7 mai, este Sabatul Companionului. Împreună cu cei apropiați, începe să pregătești un mic dar pentru adolescenții din biserica ta.

Luni, 2 mai – Ispita Egiptului

2. De ce a plecat Avram din Țara Promisă și s-a dus în Egipt? Cum s-a comportat faraonul în comparație cu Avram? Geneza 12:10-20

Aparent fără sens, Avram, care tocmai ajunsese în Țara Promisă, decide să plece de acolo în Egipt din cauză că „a venit însă o foamete în țară” (Geneza 12:10). Există dovezi bine atestate în textele egiptene antice despre popoarele din Canaan care mergeau în Egipt pe timp de foamete. În *Învățăturile pentru regele Merikare*, un text compus în perioada Regatului Mijlociu egiptean (2060-1700 î.Hr.), oamenii care veneau din Canaan erau identificați cu niște „bieți asiatici” (*aamu*) și descriși ca „fiind într-o stare jalnică, [...] fără apă, [...] care nu [trăiește] într-un loc, nevoia de hrană [îl] pune pe drumuri” (Miriam Lichtheim, *Ancient Egyptian Literature, Volume I: The Old and Middle Kingdoms*, University of California Press, Berkeley, CA, 1973, pp. 103, 104).

Tentația Egiptului a constituit deseori o problemă pentru israeliții din vechime (Numeri 14:3; Ieremia 2:18). Astfel, Egiptul a devenit un simbol al oamenilor care se încred în oameni mai degrabă decât în Dumnezeu (2 Împărați 18:21; Isaia 36:6,9). În Egipt, unde apa era la ordinea zilei, credința nu era necesară, fiindcă se vedea imediat cât de promițătoare era această țară. În comparație cu țara unde era foamete, Egiptul îi părea un loc bun de locuit lui Avram, în ciuda a ceea ce îi spusese Dumnezeu.

Avram care acum pleacă din Canaan este în contrast cu Avram care a plecat din Ur. Înainte, Avram a fost descris ca un om al credinței care a plecat din Ur ca răspuns la chemarea lui Dumnezeu; acum, el pleacă din Țara Promisă de unul singur, din proprie inițiativă. Înainte, Avram s-a bizuit pe Dumnezeu; acum, el se comportă ca un politician pragmatic, manipulator și lipsit de etică, unul care se bizuie doar pe sine.

Vedem aici că până și un mare om al lui Dumnezeu poate comite greșeli și să nu fie totuși lepădat de Dumnezeu. Când Noul Testament vorbește despre Avraam ca un exemplu de mântuire prin har exact aceasta înseamnă: har! Deoarece, dacă nu ar fi fost prin har, pentru Avraam, la fel ca și pentru noi, nu ar fi fost nicio speranță.

Ce ar trebui să ne învețe această întâmplare despre cât de ușor este chiar și pentru creștinii credincioși să se abată de pe drumul drept? De ce neascultarea nu este niciodată o alegere bună?

Marți, 3 mai – Avram și Lot

3. Ce învățăm din Geneza 13:1-18 despre cât de important este caracterul?

Avram se întoarce de unde a plecat, ca și când voiajul lui în Egipt a fost doar un ocol nefericit. Relația lui Dumnezeu cu Avram se reia de acolo de unde se oprise la primul lui drum în Țara Promisă. Prima oprire a lui Avram este la Betel (Geneza 13:3), la fel ca în primul lui drum în țară (Geneza 12:3-6). Avram s-a pocăit și și-a venit în fire: a redevenit Avram, omul credinței.

Reconectarea lui Avram cu Dumnezeu se vede deja în relaționarea lui cu oamenii, în modul în care abordează problemele cu Lot, nepotul său, în ce privește folosirea terenurilor din zonă. Astfel, Avram este cel care propune un tratat de pace și îi permite lui Lot să aleagă primul (Geneza 13:9,10) - un act de generozitate, de mărinimie, care arată ce fel de om era Avram.

Faptul că Lot își alege partea cea mai bună și mai ușor de lucrat, câmpia cel mai bine udată (Geneza 13:10,11), fără să-i pese câtuși de puțin de răutatea viitorilor lui vecini (Geneza 13:13), dezvăluie ceva despre lăcomia și caracterul lui. Expresia „și-a ales” ne reamintește de antediluvienii care au ales și ei ce și-au dorit (vezi Geneza 6:2).

În schimb, mutarea lui Avram a fost un act de credință. Nu el a ales țara, ci aceasta i-a fost dată de Dumnezeu prin har. Spre deosebire de Lot, Avram s-a uitat la țară și a cercetat-o cu privirea doar la porunca lui Dumnezeu (Geneza 13:14). Dumnezeu îi vorbește iarăși lui Avram doar după ce acesta se desparte de Lot (Geneza 13:14). De fapt, aceasta este prima ocazie consemnată când Dumnezeu îi vorbește lui Avram de la plecarea din Ur: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi ți-o dau ție și seminței tale în veac” (Geneza 13:14,15). Apoi, Dumnezeu îl invită pe Avram să străbată „țara în lung și în lat”, ca un act de intrare în posesie, „căci ție ți-o voi da” (Geneza 13:17).

Deci Domnul lămurește foarte bine faptul că El, Dumnezeu, este Cel care îi dă țara lui Avram. Este un dar, un dar din har, pe care Avram trebuie să și-l însușească prin credință, o credință care duce la ascultare. Doar Dumnezeu va împlini tot ce i-a promis lui Avram aici (vezi Geneza 13:14-17).

Ce gest de bunătate și generozitate ai putea să faci - azi sau mâine - pentru o persoană care probabil nu îți acordă respectul cuvenit?

Miercuri, 4 mai – Coaliția de la Babel

4. Ce semnificație are faptul că războiul are loc imediat după ce lui Avram i se oferă în dar Țara Promisă? Ce ne învață această întâmplare despre Avram? Geneza 14:1-17

Acesta este primul război relatat în Scriptură (Geneza 14:2). Coaliția formată din patru armate din Mesopotamia și Persia împotriva celeilalte coaliții formate din cinci armate canaanite, inclusiv regii Sodomei și Gomorei (Geneza 14:8), sugerează că acesta a fost un conflict amplu (Geneza 14:9). Motivul acestei operațiuni militare are de-a face cu faptul că popoarele canaanite se răsculară împotriva suveranilor babilonieni (Geneza 14:4,5). Deși acest fragment se referă la un conflict istoric precis, momentul desfășurării acestui război „global”, chiar după darea Țării Promise lui Avram, îi conferă acestui eveniment o semnificație spirituală deosebită.

Faptul că au fost implicate atât de multe popoare din țara Canaan sugerează că miza acestui conflict era suveranitatea asupra țării. În mod ciudat, tabăra lui Avram, adevăratul posesor al țării, este singura forță care rămâne în afara conflictului, cel puțin la început.

Motivul pentru care Avram a ales să rămână neutru este că, din perspectiva lui, Țara Promisă nu trebuia obținută prin forța armelor sau prin înțelepciunea strategiilor politice. Regatul lui Avram era un dar de la Dumnezeu. Singurul motiv pentru care Avram avea să intervină este soarta nepotului său Lot, luat prizonier în timpulul bătăliilor (Geneza 14:12,13).

„Avraam [...] nu păstrase amintiri neplăcute despre lipsa de recunoștință a lui Lot. I s-a trezit toată afecțiunea sa pentru Lot și s-a hotărât să-l salveze. Căutând mai întâi sfatul divin, Avraam s-a pregătit de război” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 135).

Dar Avram nu înfruntă întreaga coaliție. În ceea ce trebuie să fi fost o operațiune rapidă și nocturnă cu un efectiv mic de luptători, el a atacat doar tabăra unde Lot era ținut prizonier. Lot este salvat și, împreună cu el, și regele Sodomei. Astfel, acest credincios om al lui Dumnezeu a manifestat și mare curaj, și tărie sufletească. Nu este de mirare că influența lui în zonă a crescut și oamenii au văzut ce fel de om era, aflând mai multe despre Dumnezeul pe care el Îl slujea.

Ce influență au faptele noastre asupra celorlalți? Ce mesaj transmitem despre credința noastră prin ceea ce facem?

Joi, 5 mai – Zecimea oferită lui Melhisedec

5. Cine era Melhisedec? De ce Avram și-a dat zecimea acestui preot care apare din senin?; Geneza 14:18-24; Evrei 7:1-10

Apariția neașteptată a misteriosului Melhisedec nu este de neînțeles. După ce a primit mulțumirile din partea regilor canaaniți, acum Avram este cel care îi mulțumește acestui preot, o recunoștință manifestată prin zecimea pe care i-a oferit-o. Melhisedec venea din cetatea Salem, care înseamnă „pace”, un mesaj nimerit după tulburarea produsă de război. Unul dintre componentele numelui lui Melhisedec, *tsedek*, „dreptate”, apare în contrast cu numele regelui Sodomei, Bera („în rău”, „în răutate”), și al Gomorei, Birșa („în nelegiuire”), acestea fiind probabil porecle provenite din comportamentul lor (Geneza 14:2).

Melhisedec apare după răsturnarea situației de violență și răutate, reprezentate de ceilalți regi canaaniți. Acest pasaj mai conține și prima menționare în Biblie a cuvântului „preot” (Geneza 14:18). Asocierea lui Melhisedec cu Dumnezeu cel Preaînalt (Geneza 14:18), pe care Avram Îl invocă drept propriul lui Dumnezeu (Geneza 14:22), arată clar că Avram l-a considerat pe Melhisedec preot al Dumnezeului pe care el Îl slujea. Totuși, Melhisedec nu trebuie identificat cu Hristos. El era reprezentantul lui Dumnezeu printre oamenii din acea vreme (vezi Comentariile lui Ellen G. White, *Comentariul Biblic Adventist*, vol. 1, pp. 1092, 1093). Melhisedec oficiază, într-adevăr, ca un preot și îl servește pe Avram cu „pâine și vin”, o asociere din care deseori se subînțelege utilizarea mustului - suc de struguri proaspăt stors (Deuteronomul 7:13; 2 Cronici 31:5) - și care re apare în contextul oferirii zecimii (Deuteronomul 14:23). În plus, el îl binecuvântează pe Avram (Geneza 14:19).

Pe de altă parte, Avram „i-a dat zeciuală din toate” (Geneza 14:20) ca răspuns față de Dumnezeu Creator, „Ziditorul cerului și al pământului” (Geneza 14:19). Acest titlu face trimitere la începutul pasajului despre crearea lumii (Geneza 1:1), unde expresia „cerurile și pământul” înseamnă totalitate, toate, tot. Ca atare, zecimea este înțeleasă ca o expresie a recunoștinței față de Creator, care deține toate lucrurile (Evrei 7:2-6; compară cu Geneza 28:22). În mod paradoxal, închinătorul vede zecimea nu ca pe un dar făcut *lui* Dumnezeu, ci ca pe un dar *de la* Dumnezeu, pentru că Dumnezeu ne dă totul, de fapt.

De ce actul înapoierii zecimii este un indicator puternic al credinței, precum și un act care întărește credința?

Vineri, 6 mai – Un gând de încheiere

Citește capitolul 12, „Avraam în Canaan”, din cartea *Patriarhi și profeți*, de Ellen G. White.

„Biserica lui Hristos trebuie să fie o binecuvântare, iar membrii ei sunt binecuvântați atunci când sunt o binecuvântare pentru alții. Scopul pentru care Dumnezeu Și-a ales un popor înaintea lumii nu a fost doar ca să îi poată înfia pe cei din acest popor ca fii și fiice ale Sale, ci ca, prin ei, El să poată oferi lumii binecuvântările revelației divine. [...]

Ori de câte ori îi binecuvântează pe copiii Săi cu lumină și adevăr, Dumnezeu nu îi binecuvântează doar ca ei să aibă darul vieții veșnice, ci și ca toți din jurul lor să fie luminați spiritual. [...] «Voi sunteți sarea pământului.» Când îi face pe copiii Lui să fie sare, Dumnezeu nu îi face doar ca ei să trăiască, ci ca să fie niște mijloace prin care alții să trăiască. [...]

Străluciți voi ca pietre vii în zidirea lui Dumnezeu? [...] Nu vom avea o religie autentică dacă aceasta nu exercită o influență dominantă asupra noastră în îndeplinirea oricărei îndatoriri. Ar trebui să avem o evlavie practică pe care să o împletim cu activitatea noastră de zi cu zi. Harul transformator al lui Hristos ar trebui să fie în inima noastră. Avem nevoie de mult mai puțin din eul nostru și de mai mult din Isus” (Ellen G. White, *Reflecting Christ*, p. 205).

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Leviticul 11-17

1. Care erau cele trei criterii ca un animal să poată fi consumat de copiii lui Israel?
2. Cât dura carantinarea unui israelit suspectat de o leziune de lepră?
3. Cum se folosea isopul la curățirea leprosului?
4. Ce reprezenta sângele și de ce era interzis consumul lui în Israel?

5. Ce calități vor spori de o sută de ori capacitatea unui lucrător de a fi folositor?